

Arrest

nr. 144 310 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 2 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 december 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfs-machtiging onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 30 december 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.07.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betrokkene geeft aan dat hij wettelijk samenwoont met een Belgische onderdane. Volgens mijnheer heeft hij dan ook bijzondere banden met België. Mijnheer wil er de Belgische overheid op wijzen dat een belangenafweging dient te worden gemaakt en dat de ongemakken om de aanvraag in te dienen via de normale procedure niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen. Mijnheer kwam België als niet-begeleide minderjarige binnen. Hij is momenteel 21 jaar. Een terugkeer zou een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Mijnheer zou traumatische ervaringen opgelopen hebben in zijn land. Hij zou daardoor lijden aan een posttraumatisch stress-syndroom. Hij heeft ernstige angstklachten en psychotische belevingen. In geval zijn medische behandeling wordt stopgezet zou ernstige depressieve decompensatie optreden. Hij zou zware medicatie krijgen en intensief psychosociaal worden begeleid. Een onderbreking van de behandeling zou ernstige gevolgen met zich meebrengen voor zijn gezondheid. Betrokkene diende een aanvraag 9ter in die in 2011 ontvankelijk was en in 2013 ongegrond werd verklaard wegens 'niet levensbedreigend'. Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing. Er zou nog steeds geen beslissing zijn genomen en betrokkene wil de beslissing afwachten. Indien betrokkene deze beslissing niet kan afwachten, zou artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Een terugkeer zou tevens een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Mijnheer vormt samen met mevrouw R.C. een gezin. Sinds 25.02.2013 woont hij wettelijk samen met mevrouw. Ze hebben samen een privé- en gezinsleven. Mevrouw kan haar partner niet vergezellen indien hij terug zou moeten keren naar het land van herkomst vermits zij voltijds studente zou zijn en haar studies niet kan stopzetten. De verplichting om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post brengt ongemakken met zich mee. Een terugkeer zou buitengewoon nadelig zijn. Mijnheer meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Hij woont reeds 5 jaar in België, is goed geïntegreerd, is een uitstekende leerling, volgde een inburgeringscursus, spreekt vlot de Franse taal, is werkwilleg, volgde Nederlandse taallessen, heeft reeds vakantiejobs gedaan, legt verscheidene positieve getuigenissen voor van zijn vriendinnen en vrienden, heeft een vriendelijk karakter, doorzettingsvermogen en talenten. Mijnheer wenst dat zijn familie- en gezinsleven geëerbiedigd wordt. Hij benadrukt dat hij sinds 25.02.2013 wettelijk samenwoont met een Belgische vrouw. Hun relatie startte volgens zijn verklaringen reeds eind 2011 maar zij hebben niet voldoende bewijzen om een tweejarige relatie aan te tonen zoals vereist volgens de procedure gezinshereniging. Een weigering van een verblijfsmachtiging zou een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Het is voor mijnheer en zijn partner zeer moeilijk tot onmogelijk om hun gezinsleven in Georgië verder te zetten. Mijnheer vormt geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid en gedraagt zich als een voorbeeldig burger. Mijnheer zou geen onjuiste gegevens hebben verstrekt, noch valse of vervalste documenten hebben aangeboden. Mijnheer legt een kopie van zijn paspoort voor en een kopie van de verklaring van wettelijke samenwoning. Hij legt diverse attesten voor waaronder een attest van het volgen van een inburgeringscursus, het slagen in Franse taallessen, de inschrijving voor Nederlandse taallessen, verklaringen van zijn partner, vrienden en kennissen, kopie van zijn loonfiches van juni en juli 2010,...

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Een relatie met een Belgische dame - mevrouw [C.R.A.] geboren op [...] - belet mijnheer niet om tijdelijk terug te keren om een aanvraag gezinshereniging op te starten via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mijnheer wist dat zijn verblijf in België tijdelijk werd toegestaan in het kader van zijn asielpprocedure en in het kader van een onderzoek naar medische klachten die mijnheer opwierp. Mijnheer wist evenzeer dat hij bij een negatieve beslissing het Belgische grondgebied diende te verlaten. Betrokkene diende op 22.09.2008 een asielaanvraag in. Op 31.12.2010 nam de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen een beslissing: noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. De asielinstanties hechtten geen geloof aan zijn verklaringen. De medische klachten waaraan mijnheer lijdt, werden onderzocht door de dienst 9ter. Mijnheer bekwam geen verblijfsmachtiging omwille van medische redenen. Medische elementen dienen steeds onderzocht te worden door de dienst 9ter. De dienst 9bis is niet bevoegd om te oordelen over medische elementen.

Indien mijnheer een verblijfsmachtiging wenst op basis van een duurzame relatie dient hij aan de voorwaarden te voldoen. Mijnheer kan een aanvraag indienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post en zich daarbij laten bijstaan door zijn advocaat. De verplichting om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post is geen onoverkomelijke hindernis. De elementen van integratie zijn op zich bewonderenswaardig maar beletten mijnheer niet om zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mijnheer kan een dossier samenstellen waarin ook de elementen van integratie vervat zitten. Hij kan zich daarbij laten bijstaan door zijn advocaat. Dit dossier kan hij vervolgens voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM zouden geschonden worden, wordt niet aangetoond. Wat artikel 3 van het EVRM betreft dient er onder meer op gewezen te worden dat noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming aan mijnheer werden toegekend. Zijn asielaanvraag werd niet geloofwaardig bevonden door de asielinstanties. Hij brengt verder geen nieuwe elementen aan. Een loutere bewering volstaat niet. Concrete elementen dienen aangebracht te worden met ten minste een begin van bewijs. Ook de medische elementen werden niet weerhouden. Het beroep tegen de ongegronde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet schorsend. Mijnheer dient slechts tijdelijk terug te keren om de procedure op te starten via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Dat betekent slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied. Indien mijnheer een aanvraag gezinshereniging wenst in te dienen, dient hij te voldoen aan de gestelde voorwaarden.

Niets verhindert mijnheer om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet en van 'het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur'. Hij betoogt tevens dat de bestreden beslissing niet "behoorlijk, voldoende en passend" is gemotiveerd.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“- Eerste lid : de integratie van de verzoeker

Overwegende dat de verzoeker aangeduid heeft dat hij om reden van zijn uitstekende integratie in het land geen aanvraag tot machtiging tot verblijf in zijn land kan indienen.

Dat hieromtrent meerdere document en inderdaad neergelegd werden, en namelijk, getuigschriften van goede integratie, een verklaring van zijn partner, een getuigschrift betreffende het volgen van curussen Frans en Nederlands, meerdere loonbriefjes tussen juni en juli 2010,

Dat hij de Franse taal behoorlijk machtig is en thans de Nederlandse taal leert.

Dat de verzoeker zich sinds meer dan 5 jaar in België bevindt.

Dat zijn goede integratie geen twijfel lijdt en dat de tegenpartij deze trouwens niet betwist.

Dat zij alleen maar preciseert dat zij de duur van het verblijf en de integratie als uitzonderlijke omstandigheden niet in acht ken nemen om reden dat : "de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland."

Dat vastgesteld dient te worden dat het hier om een clichématige motivatie van de tegenpartij gaat.

Dat deze laatste geenszins uitlegt om welke reden de goede integratie van de verzoeker, die ruim bewezen is, op concrete wijze een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van het artikel 9bis kan uitmaken.

Dat deze Rechtsmacht in 2010 een arrest gevelde heeft betreffende een clichématige motivatie van de tegenpartij, in dewelke zij verklaarde dat : "Le Conseil vérifie si l'autorité administrative a donné des faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation. Une motivation particulièrement stéréotypée de l'acte entrepris n'est pas satisfaisante car elle ne permet pas à l'étranger de comprendre les raisons qui ont présidé à la prise dudit acte. (R.V., 26 april 2010, nr. 42 320).

Dat men daarenboven niet mag opnemen dat het een geïndividualiseerde, persoonlijke en bijgevolg passende motivatie betreft.

Dat, alhoewel de tegenpartij voor het onderzoek van de aanvragen tot machtiging tot verblijf inderdaad over een ruime beoordelingsvrijheid beschikt deze echter de totaliteit van de door de verzoeker aangehaalde argument en dient te onderzoeken.

Dat de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat "le caractère des circonstances alléguées par l'étranger doit être concrètement examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce. Que la décision qui statue sur la demande doit être motivée et que la motivation doit refléter la réalité de l'examen » (R.S., nr. 99310 d.d. 01 oktober 2001).

Dat deze Rechtsmacht sindsdien geoordeeld heeft dat « La motivation est jugée inadéquate car aucune explication n 'est fournie quant aux raisons pour lesquelles l'intégration sur le territoire et les autres arguments avancés par la requérante ne sont pas suffisants à justifier la régularisation ». ((R.V., 08 oktober 2009, nr. 32 512).

Dat vastgesteld dient te worden dat de verzoeker, bij het lezen van de motivatie, niet weet om welke werkelijke redenen zijn integratie te midden van de Belgische bevolking, die niet aan de orde gesteld wordt, het toekennen van een verblijfsrecht niet kan rechtvaardigen.

Dat het feit dat hij voor de openbare orde geen gevaar voorstelt de goede integratie van de verzoeker des te meer aantoon.

Dat deze elementen in dat opzicht meer aandacht vanwege de tegenpartij verdienen.

Dat het middel oprecht is.

- Tweede lid : het recht op de eerbieding van het privé- en familieleven hebben

Overwegende dat de verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf eveneens uitgelegd had dat zijn terugkeer naar GEORGIE het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou schenden aangezien hij van zijn partner gescheiden zou worden.

Dat de verzoeker sinds het einde van het jaar 2011 inderdaad een relatie met een dame van Belgische nationaliteit, Mevrouw [R.C.], geboren op [...], onderhoudt.

Dat zij sinds 25 februari 2013 (datum van hun verklaring van samenleving) samen wonen.

Dat de tegenpartij nogmaals een volkomen clichématige motivatie aanneemt : « een relatie met een Belgische dame belet mijnheer niet om tijdelijk terug te keren om een aanvraag gezinshereniging op te starten via de bevoegde Belgische diplomatieke post »

Dat zij eraan toevoegt dat de verzoeker de stukken betreffende de goede integratie in het kader van een aanvraag tot recht verblijf bij de Belgische diplomatische post zou kunnen indienen.

Dat de tegenpartij zodoende geenszins rekening gehouden heeft met de specificiteiten van dit dossier noch met het gevolg dat een terugkeer naar GEORGIE op hun privé- en familieleven zou hebben — recht dat door het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens tot regel verheft wordt.

Dat de verzoeker sinds meer dan twee jaar met Mevrouw [C.] een relatie onderhoudt, en dat bijna één jaar samenwonen.

Dat hun relatie ernstig is.

Dat het privé-leven namelijk het recht inhoudt de relaties die hij tijdens deze laatste jaren met derden heeft kunnen binden te handhaven.

Dat de verzoeker zo naar een arrest NIEMIETZ t/ DUITSLAND van 16 december 1992, Reeks A, nr. 251-B, pagina 33, §29 verwijst, die namelijk door de arresten HALFORD t/het Verenigd Koninkrijk van 27 juni 1997 gevolgd wordt, in dewelke het Hof, al stellend dat het "noch mogelijk, noch nodig" is het begrip van "privé-leven" op uitvoerige wijze te trachten te definiëren, geoordeeld heeft dat het te restrictief is deze tot de "intieme kring" te beperken, in dewelke eenieder zijn persoonlijk leven op zijn wijze mag leiden, en de totaliteit van de wereld buiten deze kring uit te sluiten. Het recht op de eerbieding van het privéleven moet eveneens tot op zekere hoogte het recht voor de persoon relaties met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen omvatten, inbegrepen in het beroeps- en handelsdomein.

Dat de relatie en bijgevolg het familieleven van de verzoeker bijgevolg duidelijk niet betwist mag worden.

Dat de bestreden beslissing van de tegenpartij eveneens duidelijk een tussenkomst in het privéleven van de verzoeker vormt, aangezien deze, op termijn, een verwijdering van het land met zich brengt, in hetwelk hij nochtans ononderbroken sinds 2008 leeft.

Dat de verzoeker anderzijds uitgelegd had dat het voor zijn partner moeilijk was hem een bezoek te brengen, aangezien zij studente was.

Dat de tegenpartij dit argument duidelijk niet in acht neemt en dit niet beantwoordt.

Dat de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat de terugkeer van de aanvrager van een machtiging tot verblijf een tussenkomst in zijn privé- en familieleven vormt, « qui n'est permise, au regard de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales, que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou encore à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Dat de Raad eraan toevoegt dat « ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin vital impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché : qu'il importe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale » (R.S. nr. 100.457 d.d. 07 november 2001).

Dat vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing geenszins vermeldt dat deze tussenkomst gerechtvaardigd is.

Dat deze inderdaad door geen enkele overweging van openbare orde of van nationale veiligheid gemotiveerd wordt, aangezien de verzoeker geenszins een bedreiging voor de Belgische maatschappij voorstelt.

Dat de Raad van State van mening is : "Le ministre de l'Intérieur dispose d'un large pouvoir d'appréciation dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980. Toutefois, lorsque la décision prise implique l'interruption des liens tissés en Belgique par l'étranger, pour une durée incertaine -fût-elle en principe limitée -, il ne peut ignorer le droit de chacun au respect des droits consacrés par l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales. Sa décision doit être motivée sur cet élément » (R.S. nr. 113427 d.d. 09 december 2002).

Dat de tussenkomst van de tegenpartij in het privéleven van de verzoeker dus volkomen bovenmatig voor zover zijn aanvraag door de Belgische overheden behandeld kan worden.

Dat de tegenpartij in ieder geval niet mag veronderstellen dat de scheiding van de verzoeker met zijn relaties in België slechts beperkt zal zijn.

Dat de bestreden beslissing hieromtrent de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

- Derde lid : de gezondheidsproblemen van de verzoeker

Overwegende dat de verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf zijn psychologische problemen eveneens ingeroepen heeft, die te wijten zijn aan de trauma's die hij in het land van herkomst beleefd heeft.

Dat hij hieromtrent achtte dat een terugkeer naar GEORGIE strijdig zou zijn met het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat de tegenpartij hierop antwoordt de medische klachten waaraan mijnheer lijdt, werden onderzocht door de dienst 9ter. Mijnheer bekwam geen verblijfsmachtiging omwille van medische redenen. Medische elementen dienen steeds onderzocht te worden door de dienst 9ter. De dienst 9bis is niet bevoegd om te oordelen over medische elementen".

Dat eraan herinnerd dient te worden dat "les circonstances exceptionnelles sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour" (R.Vnr. 5653 d.d. 11 januari 2008).

Dat de verzoeker uitgelegd had waarom een terugkeer naar GEORGIE een schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou uitmaken.

Dat de verzoeker eraan herinnert dat de procedurecriteria 9bis en 9ter wel degelijk verschillend zijn. Dat er hier geen sprake is van een verblijfsrecht wegens medische redenen aan de verzoeker toe te kennen, maar wel te onderzoeken of het verblijfsrecht om reden van zijn gezondheidstoestand in België, zelfs voor een korte duur, gesolliciteerd mag worden.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent reeds gevelde heeft dat : "S'agissant du second moyen concernant l'argument de la requérante relatif à sa situation médicale, force est de constater que les éléments médicaux invoqués par la requérante, même s'il étaient formulés de manière floue et non étayée (ce que la décision attaquée ne dit pas), se devaient formellement de recevoir une réponse autre qu'un simple renvoi à la procédure de l'article 9ter de la loi précitée du 15 décembre

1980. En effet, ces éléments peuvent, le cas échéant, constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. La requérante et sa situation médicale ne s'inscrivent pas nécessairement dans le cadre de l'article 9ter de ladite loi. La décision attaquée n'est donc pas adéquatement motivée" "(R.V., nr. 51644 d.d. 26 november 2010).

Dat de medische problemen in ieder geval als onvoldoende aangezien kunnen worden om een verblijfsrecht op grond van het artikel 9ter toe te kennen, maar ruim voldoende om de - zelfs tijdelijke - onmogelijke terugkeer in het land van herkomst uit te leggen.

Dat dit element waard was om door de tegenpartij in het kader van de procédure 9bis in acht genomen en onderzocht te worden [...]".

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Specifiek wat de ingeroepen elementen van integratie betreft, kan verzoeker ook niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet toelaat te begrijpen waarom deze niet worden aanvaard. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat deze elementen op zich verzoeker niet beletten om zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke post, en deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker een dossier kan samenstellen omtrent zijn elementen van integratie en deze kan voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Waar verzoeker aangeeft dat uit de motivering niet blijkt waarom de integratie "het toekennen van een verblijfsrecht niet kan rechtvaardigen", en in dit verband ook verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing in casu werd getroffen in het kader van het ontvankelijkheids-onderzoek van de verblijfsaanvraag. Enige motivering omtrent de vraag of bepaalde elementen een verblijfsmachtiging rechtvaardigen, hetgeen de gegrondheid van de aanvraag betreft, drong zich in casu dan ook niet op. Ook wat betreft de in de verblijfsaanvraag aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM werd voorzien in een motivering. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat een relatie met een Belgische onderdaan verzoeker als dusdanig niet verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Verweerder wijst er in dit verband ook op dat verzoeker wist dat hij slechts in België mocht verblijven in afwachting van de behandeling van zijn asielaanvraag en vervolgens zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Er wordt aangegeven dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland teneinde aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, hetgeen geen miskenning van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Middels voormelde motivering heeft verweerder duidelijk aangegeven om welke reden hij van oordeel is dat de verplichting om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure gerechtvaardigd is in het licht van het ingeroepen privé- of gezinsleven, met name omdat uit deze verplichting op zich slechts volgt dat verzoeker tijdelijk het grondgebied dient te verlaten met de mogelijkheid terug het Rijk binnen te komen indien hem het verblijf wordt toegestaan op grond van zijn privé- of gezinsleven of enige andere reden.

Er kan niet worden gesteld dat de in de bestreden beslissing voorziene motivering louter clichématig of stereotiep zou zijn, aangezien alle door verzoeker aangebrachte gegevens in de bestreden beslissing

op een individuele wijze worden behandeld. Daarnaast dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM op zich niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoeker stelt dat de elementen van integratie meer aandacht verdienen. De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met de door verzoeker in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie in België, doch oordeelde dat deze elementen op zich verzoeker niet beletten om zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke post en deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker een dossier kan samenstellen omtrent zijn elementen van integratie en deze kan voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Voormelde motivering kan in casu verder ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Door nogmaals zijn elementen van integratie opgebouwd gedurende zijn verblijf in België te herhalen, toont verzoeker geenszins aan dat de stellingname van verweerder – dat de elementen van integratie in casu niet verantwoorden waarom de aanvraag niet via de reguliere procedure kan geschieden en derhalve niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen – kennelijk onredelijk zou zijn. Er dient in deze ook te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag zelf in gebreke bleef op een begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij van oordeel was dat het feit dat hij zich integreerde op enigerlei wijze een belemmering vormde om een beroep te doen op de reguliere procedure. In deze situatie kon niet van verweerder worden verwacht dat hij zou onderzoeken en motiveren waarom een goede integratie voor verzoeker geen hinderpaal vormde om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt – die wordt ondersteund door rechtspraak van de Raad van State – foutief of kennelijk onredelijk zou zijn of in strijd zou zijn met de wet.

Verzoeker is verder van mening dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de specificiteit van zijn dossier, in het bijzonder met het gegeven dat hij sinds meer dan twee jaar een relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan met wie hij reeds één jaar samenwoont en de gevolgen van een terugkeer naar het herkomstland voor dit gezinsleven. Hij refereert ook aan een privéleven in België los van deze relatie. De Raad merkt op dat verweerder omtrent deze relatie en de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM heeft geoordeeld dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland teneinde aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen geen onoverkomelijke hindernis betreft en slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent, en aldus slechts een tijdelijke scheiding van de partner of zijn privéleven in België. Hij benadrukt hierbij ook dat verzoeker wist dat zijn verblijf in België slechts tijdelijk werd toegestaan voor de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en vervolgens zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont op zich niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling in dit verband ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde door hem ingeroepen concrete argumenten. Verzoeker voert aan dat het voor zijn partner moeilijk is hem te vergezellen naar zijn herkomstland omdat zij studente is en stelt dat dit argument niet in acht is genomen en niet is beantwoord, doch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder dit argument wel degelijk mee heeft betrokken bij zijn beoordeling – nu dit wordt vermeld in de opsomming van de door

verzoeker aangehaalde elementen – en dit argument beantwoordde door te stellen dat de verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied en bijgevolg tijdelijke scheiding van de partner betreft. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat voormelde stellingname van verweerder in zijn situatie kennelijk onredelijk zou zijn. Hij geeft enkel aan dat niet zonder meer mag worden verondersteld dat de scheiding van zijn relaties in België slechts beperkt zou zijn, doch hij toont daarmee nog niet aan dat verweerder ten onrechte aangeeft dat de thans bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoeker tijdelijk dient terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde via de reguliere procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en dit voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag. Indien verzoeker vervolgens zou worden geconfronteerd met een negatieve beslissing inzake de gegrondheid van zijn aanvraag, staat het hem alsnog vrij hiertegen een beroep in te stellen, zich beroepend op een positieve verplichting voortvloeiend uit artikel 8 van het EVRM. Voormeld standpunt van verweerder vindt bovendien steun in vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, in beginsel geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Noch in zijn verblijfsaanvraag, noch in huidig verzoekschrift brengt verzoeker concrete elementen aan betreffende zijn privé- of gezinsleven die aantonen dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied of een tijdelijke scheiding van zijn partner teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit het land van herkomst in casu niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht. In dit verband blijkt verder ook geenszins dat de partner verzoeker niet gedurende een al is het maar korte periode, bijvoorbeeld de vakantieperiodes, kan vergezellen en zij geen contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. Er blijkt dan ook geenszins dat de thans bestreden beslissing enige verbreking van zijn privé- of gezinsbanden tot gevolg heeft. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder, na te hebben vastgesteld dat niet blijkt dat een tijdelijke terugkeer teneinde zich in overeenstemming te stellen met de verblijfswetgeving niet mogelijk is en zonder dat blijkt dat enig concreet argument niet in ogenschouw zou zijn genomen dat vermog aan te tonen dat dit niet in redelijkheid kan worden verwacht, nog zou dienen over te gaan tot een bijkomende belangenafweging. Verzoeker kan ook geenszins worden gevolgd in zoverre hij lijkt aan te geven dat enkel indien hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid het gerechtvaardigd zou kunnen zijn dat hij de aanvraag dient in te dienen via de reguliere procedure. Verzoeker toont aldus nog niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Wat de aangevoerde medische elementen betreft, geeft verzoeker aan dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de procedure conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en deze conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij geeft hierbij aan dat medische problemen die mogelijk niet kunnen volstaan opdat een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, wel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad dient in deze evenwel te wijzen op het gesteld in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt dat het de betrachting van de wetgever was om “(...) *opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.*” In casu erkent verzoeker dat hij vooraleer hij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende reeds een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van dezelfde wet had ingediend waarbij hij dezelfde medische gegevens aanbracht. Verweerder kon derhalve terecht wijzen op het gegeven dat verzoekers medische problemen reeds bij hem aanhangig werden gemaakt in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in het kader waarvan deze reeds werden onderzocht doch niet weerhouden, om te besluiten dat de medische elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Er blijkt geenszins dat het verweerder toekwam hiernaar nog een verder onderzoek te voeren. Minstens blijkt ook niet welk belang verzoeker heeft bij dit betoog, nu niet blijkt dat verweerder deze medische elementen die reeds werden ingeroepen

in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan weerhouden als buitengewone omstandigheden. De wet is op dit punt duidelijk.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS